

РЕШЕНИЕ

№ 1603

гр. София, 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7072** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение № 127495/22.06.2020 година, постановено по н.а.х.д. №17647 по описа на СРС за 2019 година,121 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №23-002640/28.08.2019 година на Директор на Дирекция“ Инспекция по труда“ [населено място] с което последният на основание чл.413,ал.2 от КТ за нарушение на чл.61 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 1500 лева.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Твърди се, че СРС неправилно е приел, че наказаното лице им качеството на работодател , за да му бъде ангажирана административно-наказателната отговорност и към момента на извършване на проверката, касаторът не е извършвал ремонтни дейности. Твърди се още, че неправилно СРС не е приложил института на маловажен случай.Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът – [фирма]“ [населено място], редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касация- Дирекция“ Инспекция по труда“ [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт И., редовно упълномощена, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП - прокурор Д. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че на 10.06.2018 година между [фирма] в качеството на възложител и [фирма] в качеството на изпълнител е сключен Договор за строителство, по силата на който изпълнителят поел задължение да изгради до степен на груб строеж жилищна сграда с гаражи и допълващо застрояване- изгребна яма в УПИ 12935, кв.1212 м. Д.- разширение север, [улица], район„В.“ свързани с груб строеж на сградата,кофражни работи,армиране и бетониране, зидарски работи и други, които са предвидени в утвърдената техническа документация, неразделна част от договора, а възложителят поел задължение да създаде на изпълнителя необходимите условия за изпълнение на строителството съгласно този договор и изискванията на нормативните актове, както и да заплати извършената работа и вложените материали по цени и условия и в сроковете, уговорени в този договор.

При извършена проверка на 19.06.2019 година от страна на служители на Дирекция“ Инспекция по труда- [населено място] по работни места на строителен обект, находящ се в УПИ I-2935, кв. 122, м. Д. - разширение - север, ул „К.“, район В., [населено място] съгласно Договор за строителство от 10.06.2018 година, сключен между [фирма] възложител и [фирма],контролните органи установили, че [фирма] в качеството му на работодател по смисъла на параграф 1 т. 2 от Допълнителните разпоредби на Закона за здравословни и безопасни условия на труд и строител по смисъла на & 1, т. 2 от ДР на Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, не е предприел мерки срещу падане от височина при извършване на строителни и монтажни работи по кофриране и армиране на бор по контура на етажна плоча на четвърто етажно ниво,по контура на четвъртата етажна плоча и вертикалния отвор на стълбищната площадка към същата плоча, липсват съоръжения (приспособления, ограждения), които да са достатъчно високи, изградени най-малко от защитна бордова лента за краката, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. Служителите на Дирекция“ Инспекция по труда – С. установили, че е налице нарушение на чл. 61 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително и монтажни работи, извършено на 19.06.2019 година и изразяващо се в липса на предприети мерки срещу падане от височина на

четвъртата етажна плоча в строителния обект и по този начин се излага на риск живота и здравето на работещите, на основание чл. 404 ал. 1 т. 3 КТ е наложена Принудителна административна мярка, като са спрени извършването на строителни и монтажни работи на четвърта етажна плоча на строителния обект, с изключение на дейностите, свързани с отстраняване на нарушението. Наред с това за констатираното нарушение срещу касатора е съставен АУАН №23-002640/26.08.2019 година, а резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка №1920250/26.07.2019 година и въз основа на АУАН е издадено наказателно постановление ,с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева на основание чл.413,ал.2 от КТ.

Правилен е изводът на СРС, че касаторът в качеството си на работодател/ по смисъл на §1,т.1 от ДР на КТ, според която разпоредба „работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице 1,т.1 от ДР на К. негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация,кооперация,стопанство,заведение,домакинство,дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение към датата на проверката не е предприел мерки срещу падане от височина при извършване на строителни и монтажни работи по кофриране и армиране на бор по контура на етажна плоча на четвърто етажно ниво,по контура на четвъртата етажна плоча и вертикалния отвор на стълбищната площадка към същата плоча, липсват съоръжения (приспособления, ограждения), които да са достатъчно високи, изградени най-малко от защитна бордова лента за краката, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение.

Съгласно чл.60 от Наредбата е посочено, че работи на височина се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства (напр. ограждения, скелета, платформи и/или предпазни (защитни) мрежи), а в чл.61 от Наредбата е доуточнено, че . Паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение.

В разпоредбата на чл.16,т.1, буква б“ от Наредбата е вменено задължение на строителя до осигурява комплексни ЗБУТ на всички работещи, вкл. на подизпълнителите и на лицата, самостоятелно упражняващи трудова дейност, при извършване на СМР на изпълняваните от него строежи, в съответствие с минималните изисквания на тази наредба;

От доказателствата по делото също е безспорно установено, че касаторът е строител, който според легалното определение на §1,т. 2. от ДР на Наредбата е лицето, определено в [ЗУТ](#), което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение.

Съгласно параграф 5,т.40 от ДР на ЗУТ. (доп. - ДВ, бр. 65 от 2003 г.) "[Строителни и монтажни](#)" са работите, чрез които строежите се изграждат, ремонтират, реконструират, преустройват, поддържат или възстановяват. В чл.160 от ЗУТ са регламентирани участниците в строителния процес [javascript:y1\(\)](#) и това са-възложителят, строителят, проектантът, консултантът, физическото лице,упражняващо технически контрол за част "Конструктивна", техническият ръководител и доставчикът на машини, съоръжения и технологично оборудване. Взаимоотношенията между участниците в строителството се уреждат с писмени

догово. По силата на чл. 163,ал.1 от ЗУТ, строителят е физическо или юридическо лице, включващо в състава си физически лица, притежаващи необходимата техническа правоспособност, което по писмен договор с възложителя изпълнява строежа в съответствие с издадените строителни книжа.

В конкретния случай, от събраните доказателства е установено извършването на нарушението,което е чрез бездействие и то трае докато бъде преустановено или установено. Следва да бъде посочено, че нарушението- не обезопасяване на сторителен обект се осъществява чрез бездействие- неизпълнение на визирано в правна норма задължение за определено активно поведение на субекта и то трае докато бъде преустановено или установено. При нарушенията, извършени чрез бездействие, непредприемане на определено поведение, предписано в съответната правна норма и изискващ определено поведение на субекта, започва да се осъществява състав на нарушението и при този вид нарушения/ осъществени чрез бездействие/ ,непосочването на датата на извършването му, не е и не може да бъде основание ,което да доведе до отмяна на наказателното постановление и до ограничаване правото на защита на наказаното лице. За съществено нарушение би могло да се говори ако нарушението бе осъществено чрез действие и непосочването на датата на извършване на нарушението би било съществено нарушение, ограничаващо правото на защита на наказаното лице – нещо, което в случая не е налице. Недоказано е твърдението на процесуалния представител на касатора , че към датата на проверката касаторът не е извършвал СМР и те са били приключени, защото по делото такива доказателства не се съдържат, а напротив от всички доказателства по делото е видно ,че към тази дата на строителния обект са извършвани СМР, и то от работници на касатора.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно- наказващият орган е наложил санкция в минималния размер , предвиден в закона- чл. 413,ал.1 от КТ-който наруши правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труда, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с глоба в размер от 100 до 500. По силата на алинея втора, работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева.

Наложеното наказание не е явно несправедливо, защото е в рамките на закона и в законоустановения размер и то минимален.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора ,че нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, защото на първо място, нарушението – неосигуряване на безопасни и здравословни условия на труд е на просто извършване и фактът ,че от него не са настъпили вредни последици ,не може да доведе до извод, че същото е маловажно, още повече ,че се засягат правата на широк кръг правни субекти- и най- вече на работниците на строителния обект, като се създава сериозен риск от увреждане на здравето и живота им и няма как да бъде маловажен случай. Въпреки това, в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 от 12.12.2007 Г. по тълк. н. д. № 1/2007 Г., ОСНК на ВКС е посочено ,че “в чл. 28 ЗАНН е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му

бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение се съдържа в чл. 6 ЗАНН. В чл. 28 и чл. 39, ал. 1 ЗАНН, законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици. "Напълно неоснователно е позоваването на процесуалния представител на касатора на липсата на настъпили вредни последици от нарушението. Нарушението е формално и за съставомерността му не се изисква настъпването на вредоносен резултат.

Нещо повече дори, обстоятелството, че срещу касатора е издадена заповед за налагане на ПАМ- спиране на строежа с дадени задължителни предписания, които са изпълнени впоследствие, също не може да доведе до извод, че нарушението не е извършено или пък, че същото е маловажно. Налагането на ПАМ по силата на закона може да се налага наред със санкцията на лицето, налагана по административно-наказателен ред, а наред с това административната отговорност е самостоятелна и независима от административно-наказателната на същото лице, защото двете отговорности/ като вид юридическа отговорност/ са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане. ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма, тя е правова принуда/нормативно установена е/, вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове, които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/. Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание, каквото е твърдението на процесуалния представител на оспорващото дружество.. Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на

административно наказателна отговорност, макар и да представлява административна дейност, не може да обуслови наличие на преюдициалност между заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление. Законодателят не е поставил изискване да има съответствие между отразеното в наказателното постановление и Заповедта за налагане на ПАМ.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила. Жалбата като неоснователна не подлежи на уважаване.

Следва да се отбележи и подчертае, че измежду касационните основания,визирани в разпоредбата на чл.348 НПК,не фигурира сочената от процесуалния представител на касатора”необоснованост” на съдебното решение.Необосноваността,като порок на съдебното решение,е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК,но съгласно разпоредбата на чл.63,ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията,предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане ан юрисконсултско възнаграждение е основателна.

Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби,които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63,ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите,с оглед на което настоящият съдебен състава намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство,образувано на дата 24.07.2020 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба.В касационното производство пред АССГ са проведени три съдебни заседания, в което е взел участие юрисконсулт И., делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ подобни дела именно със същите страни, на същото основание има заведени преди това много в АССГ, делото не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за

запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Угласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №127495 от 22.06.2020 година, постановено по н.а.х.д. №17647 по описа на СРС за 2019 година,121 състав.

ОСЪЖДА [фирма] гр. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКЦИЯ“ ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА СОФИЙСКА ОБЛАСТ СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2